

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Liane Moriarty
BIG LITTLE LIES

Copyright © Liane Moriarty 2014
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01752-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LIJAN MORIJARTI

NEVINE
laži

Prevela Ana Anastasijević

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2016.

Za Margaret, s ljubavlju

*Udarao si me, udarao,
a sad moraš da me poljubiš.*

Dečja razbrajalica

Javna škola u Piriviju...

gde svi živimo i učimo, pored mora!

Javna škola u Piriviju je ZONA BEZ NASILJA!

Mi ne maltretiramo nikoga.

Mi *ne prihvatamo* maltretiranje.

Nikada ne prikrivamo da se maltretiranje događa.

Imamo *hrabrosti* da kažemo

kako nekoga maltretiraju.

Mi kažemo NE siledžijama!

„To ne zvuči kao školski kviz“, reče gospođa Peti Ponder Mariji Antoaneti. „Zvuči kao pobuna.“

Mačka nije reagovala. Dremala je na kauču, očigledno smatrajući da su školski kvizovi trivijalnost.

„Nisi zainteresovana, a? Neka jedu kolače! To ti misliš? Stvarno jedu mnogo kolača, zar ne? Vidi samo sve te poslužavnike sa slatkišima. Pobogu! Iako ja čisto sumnjam da ih ijedna majka uopšte i jede. Sve su tako doterane i mršave, zar nisu? Kao ti.“

Marija Antoaneta samo se podrugljivo osmehnu na kompliment. *Neka jedu kolače* bila je prastara izreka, a ona je nedavno čula jedno od unučadi gospođe Ponder kako tvrdi da je originalno izreka glasila *Neka jedu kifle*, i da Marija Antoaneta, ako ćemo pravo, uopšte to nije ni izjavila.

Gospođa Ponder uze daljinski upravljač i utiša *Ples sa zvezdama*. Ranije je pojačala televizor zbog glasnog dobovanja kiše, koja je sada jenjavala.

Mogla je sasvim jasno čuti kako ljudi dižu galamu. Ljutiti povici prolamali su se kroz miran, hladan noćni vazduh. Gospođi Ponder bilo je teško da sluša svu tu dreku i činilo joj se kao da je sav taj gnev bio upućen baš njoj. (Gospođa Ponder beše odrasla pored ljute majke.)

„O, bože! Misliš li ti da se oni to svađaju oko glavnog grada Gvatemale? Znaš li koji je glavni grad Gvatemale? Ne? Ni ja, bogami. Trebalo bi da pronađemo na Guglu. I nemoj da mi se tu smejuješ tako podrugljivo.“

Marija Antoaneta se i ne obazre na ovu primedbu.

„Da vidimo šta se dešava“, reče gospođa Ponder živahno. Bila je nervozna i zato se ponašala tako pred mačkom, a isto to je radila nekad i sa svojom decom, kad bi joj muž bio odsutan, a noću se čuli čudni zvukovi.

Gospođa Ponder se podiže pomoću hodalice. Marija Antoaneta lagano skliznu s kauča (nikad nije ni bila naročito živahna) i pođe za gazdaricom, koja je vrlo polako stupala hodnikom, odlazeći u zadnji deo kuće.

Njena soba za šivenje gledala je tačno na školsko dvorište državne škole Pirivija.

„Mama, jesi li pošasavila? Ne možeš da živiš ovoliko blizu osnovne škole“, pobunila se njena ćerka kad je gospođa Ponder izjavila da joj se bašta kuća dopada.

Ali ona je uživala u tome što stalno čuje ono luckasto mrmorenje dečjih glasića, i to u više navrata tokom čitavog dana, a pošto više nije vozila, nije joj smetalo što je ulica vazda bila zakrčena ogromnim automobilima koje više liče na kamione, kroz čije su se prozore naginjale žene s ogromnim naočarima za sunce, uzvikujući strašno važne informacije o Harijetinom času baleta i o Čarlijevoj poseti logopedu.

Majke danas suviše ozbiljno shvataju majčinstvo. Uvek izgledaju izbezumljeno. Užurbano ulaze i izlaze iz škole, vrcajući svojim malim, užurbanim zadnjicama u uskim helankama za vežbanje, dok im konjski repovi mlataraju tamo-amo. Pogledi su im prikovani za ekrane mobilnih telefona koje pažljivo drže u rukama, kao da su u pitanju kompas. To neizostavno zasmehava gospođu Ponder, ali onako slatko, dobronamerno. I njene tri ćerke, iako odrasle žene, iste su takve. I sve su veoma lepe.

„Kako ste jutros?“, dobacivala bi ona ljubazno svaki put kad bi majke prolazile, a ona na prednjoj verandi pila čaj ili zalivala baštu.

„U haosu, gospođu Ponder! Izbezumljeno!“, odgovarale bi uvek, u trku, cimajući svoju decu za ruke. Bile su prijatne i prijateljski nastrojene, ali ipak malo snishodljive; prosto, bilo je to jače od njih. Ona je bila tako stara! A one tako zauzete!

Ali očevi, a tih dana je sve više i više njih dovozilo decu u školu, bili su drugačiji. Retko bi žurili: uglavnom bi šetali, sa određenom, odmerenom ležernošću. Jaka stvar, škola. Sve je pod kontrolom. Takvu su oni poruku slali. A gospođa Ponder se i za njima krišom dobronamerno smeškala.

Međutim, sada joj se učinilo da se roditelji iz škole u Piriviju ne ponašaju kako treba. Ona priđe prozoru i pomeri čipkanu zavesu u stranu. Škola joj je nedavno platila postavljanje rešetki na prozore, pošto je prethodno lopta za kriket polupala staklo i skoro usmrtila Mariju Antoanetu. (Grupa trećaka poklonila joj je ručno oslikani poster izvinjenja, koji je ona sad držala na frižideru.)

Na drugom kraju igrališta uzdizala se dvospratna zgrada od kamena peščara, sa svečanom salom na drugom spratu i balkonom koji je gledao na okean. Gospođa Ponder je bila tamo u nekoliko navrata: na jednom predavanju koje je održao lokalni istoričar, pa na ručku koji su organizovali Prijatelji biblioteke. Bila je to baš lepa sala. U njoj bi ponekad bivši učenici organizovali venčanja. Tamo su se redovno održavali školski kvizovi. Tamo

se prikupljao novac za pametne table, šta god to bilo. A gospođa Ponder je redovno bila pozivana na sve te priredbe. To što je živela tako blizu škole davalo joj je izvestan i vrlo neobičan počasni status, iako u nju nije išlo nijedno njeno unuče. Ali ona bi skoro svaki put odbila poziv. Smatrala je da su sva ta događanja bez dece u školi besmislena.

A deca su svake nedelje odlazila u istu salu na probe hora. Svakog petka ujutru, gospođa Ponder bi sedela u sobi za šivenje, sa šoljom engleskog čaja u ruci i biskvitima s đumbirom. Zvuci dečjih glasova koji su plovili s drugog sprata zgrade uvek bi je nagnali da zajeca. Nije verovala u boga, sem kad bi čula decu da pevaju.

Sada niko nije pevao.

Ali su do gospođe Ponder dopirale brojne psovke. Iako ni ona nije bila baš preterano čedna, a njena najstarija ćerka psovala je kao kočijaš, ipak ju je uznemiravalo i zbunjivalo što čuje takav jezik na mestu koje je obično bilo ispunjeno dečjim smehom i uzvicima.

„Jeste li to svi vi pijani?“, reče ona.

Njeni prozori, niz koje se slivala kiša, bili su u nivou ulaza u zgradu, iz kojeg odjednom počеше da kuljaju ljudi. Sigurnosna svetla obasjavala su asfaltiranu površinu oko školskog ulaza, sličnog bini spremnoj za predstavu. Oblaci magle upotpunjavali su efekat.

Bio je to stvarno čudan prizor.

Roditelji učenika državne škole u Piriviju imali su neku neshvatljivo izraženu sklonost prema maskenbalima. Nije im bilo dovoljno da naprave običan kviz. Zahvaljujući pozivnici koju je primila, saznala je da je neki pametnjaković odlučio da ovo bude „Odri i Elvis“ kviz, što je značilo da će sve žene biti obučene kao Odri Hepbern, a svi muškarci kao Elvis Presli. (To je bio jedan od razloga što je gospođa Ponder odbijala pozive. Uvek se gnušala maskenbala.) Izgleda da je najpopularniji bio izgled koji je Odri imala u filmu *Doručak kod Tifanija*. Zbog toga su sve žene nosile dugačke crne haljine, bele rukavice i biserne ogrlice. A s druge strane, muškarci su uglavnom brali izgled koji je Elvis dobio u kasnijim godinama. I svi su nosili sjajne bele kombinezone s V-izrezom i bleštavo drago kamenje. Žene su izgledale divno, a jadni muškarci su bili nepopravljivo komični.

Dok ih je gospođa Ponder posmatrala, jedan Elvis tresnu drugog u bradu. Ovaj se zatetura unazad i nalete na jednu Odri. Druga dva Elvisa zgrabiše ga otpozadi i odvukoše ga od nje. Onda se Odri okrenu na stranu i zagnjuri lice u šake, kao da ne može sve to da gleda. Neko tad viknu: „Prekinite s tim!“

Lijan Morijarti

I zaista, prekinite! Šta li bi vaša divna deca mislila o vama? „Da li bi trebalo da pozovem policiju?“, naglas je razmišljala gospođa Ponder, ali onda se začu zvuk sirene u daljini, u isto vreme kad na balkonu poče da vrišti neka žena.

Gabrijela: Nisu samo majke zaslužne za to, znate. To se ne bi desilo bez očeva. Ali verovatno su majke sve *započele*. Mi smo bile glavni igrači, da tako kažem. Majke. Ne mogu da podnesem reč *majka*. To je staromodna reč. *Mama* bolje zvuči. Nekako mršavije. Trebalo bi uvek tako da nas zovu. Usput da dodam, imam teškoće zbog toga što ovako izgledam. A ko ih nema, zar ne?

Boni: Sve je to bio samo jedan grozan nesporazum. Ljudima su bila povređena osećanja, a onda se sve otelo kontroli. Kao što to uvek i biva. Svi sukobi su posledica istog uzroka – kad neko povredi nečija osećanja, zar se ne slažete? Razvodi. Svetski ratovi. Zakonske mere. Pa, dobro, možda ne baš sve zakonske mere. Mogu li da vas ponudim biljnim čajem?

Stu: Ja ću vam reći tačno šta se dogodilo. *Žene nikad ni od čega ne dižu ruke*. Ne kažem da su muškarci potpuno nevini, ali da devojke nisu digle dževu... Ovo možda zvuči seksistički, ali nije, to vam je životna činjenica. Pitajte bilo kog muškarca, samo ne nekoga od ovih mladih, te novokomponovane tipove koji se mackaju kremama, nego nekog pravog muškarca, i taj će vam reći da su žene kad su besne pravi sportisti olimpijci. Trebalo bi da vidite moju ženu u akciji. A ona nikako nije najgora među njima.

Gospođica Barns: Ma, preterano brižni roditelji. Pre nego što smo upisali dete u državnu školu u Piriviju, mislila sam da je to samo preterivanje, to da su roditelji previše obuzeti svojom decom. Mislim, i moji mama i tata su mene voleli, *interesovalo* ih je šta radim dok odrastam, u vreme devedesetih, ali nisu bili *opsednuti* mnome.

Gospođa Lipman: To je tragedija, i svi duboko žalimo i trudimo se da nastavimo život. Nemam nikakav drugi komentar.

Kerol: Ja krivim Erotski književni klub, ali to je samo moje mišljenje.

Nevine laži

Džonatan: Što se tiče Erotskog književnog kluba, nema tu ničeg erotskog, to mogu da vam kažem za džabe.

Džeki: Znae šta? Ja mislim da je ovo pravo feminističko pitanje.

Harper: Ko kaže da je to feminističko pitanje? Lupetaju! Reći ću vam zbog čega je sve počelo. Zbog *incidenta* koji se dogodio prvog dana u školi.

Grejem: Mislim da je sve ovo posledica sukoba onih majki koje ne rade i onih koje su zaposlene i imaju karijeru. Kako se to zove? Rat majki. Moja žena u tome ne učestvuje. Nema ona vremena za takve stvari.

Tea: Vi novinari jednostavno umete da posmatrate stvari kao nekakve francuske dadilje. Čula sam da je neko na radiju danas pričao o francuskoj sobarici, što Žilijet sasvim sigurno nije bila. I Renata je imala kućnu pomoćnicu. Blago njoj. Ja imam četvoro dece, a nikog da mi pomogne! Naravno, ne smetaju meni majke koje rade, samo mi nije jasno zbog čega uopšte rađaju decu.

Melisa: Znae šta ja mislim, zbog čega su se svi tako izbezumili i iznervirali? U pitanju su vaške. Ali, bože, bolje da ne počinjemo s pričom o vaškama.

Samanta: O vaškama? Kakve to veze ima s bilo čim? Ko vam je to rekao? Kladim se da je to bila Melisa, je li tako? Ta sirota devojka pati od posttraumatskog stresa, zato što baš nikako ne uspeva da istrebi vaške kod svoje dece. Izvinite, ali nije smešno. Uopšte nije smešno.

Narednik Adrijan Kvinlan: Da mi nešto razjasnimo. Ovo nije cirkus. Ovo je istraga o ubistvu.

ŠEST MESECI RANIJE

Četrdeset. Madlin Marta Makenzi napunila je tog dana četrdeset godina.

„Imam četrdeset godina“, rekla je naglas dok je vozila. Izgovorila je tu ključnu reč usporeno, pa je ona bila slična nekom zvučnom efektu. „Četrdeeeset.“

Posmatrala je lice ćerkice u retrovizoru. Kloi se kezila i imitirala majku. „Ja imam pet. Peeet.“

„Četrdeset!“, zapeva Madlin kao operaska pevačica. „Tra-la-la-la.“

„Pet!“, otpevala je Kloi.

Madlin pokuša da repuje, lupkajući u ritmu po volanu. „Imam četrdeset, tačno četrdeset...“

„Dosta je sad, mama“, reče joj Kloi strogo.

„Izvini“, odgovori Madlin.

Vodila je Kloi u vrtić, na pripremu za polazak u školu sledećeg januara, iako to Kloi i nije bilo potrebno, jer je ona već dobro poznavala državnu školu u Piriviju. Baš tog jutra Kloi je bila zauzeta brigom o svom bratu; on je, iako stariji dve godine, često ostavljao utisak kao da je mlađi od nje. „Frede, zaboravio si da staviš školsku torbu u korpu! Tako je. Tu je stavi. Dobar dečko.“

Fred je poslušno stavio svoju torbu u odgovarajuću korpu i odmah otrčao da stegne kragnu oko Džeksonovog vrata. Madlin se pretvarala da to ne vidi. Džekson je verovatno to i zaslužio. Ni Džeksonova majka Renata nije ništa videla, jer je bila zadubljena u razgovor s Harper – obe su bile namrštene i strašno zabrinute zbog obrazovanja njihove nadarene dece. Renata i Harper jednom nedeljno zajedno su učestvovala u grupi za podršku roditeljima nadarene dece. Madlin ih je često zamišljala kako sede, kršeći ruke, iako im u stvari oči svetlucaju od prikrivenog ponosa.

Dok je Kloi bila zauzeta izdavanjem naredbi drugoj deci koja su došla na pripreme (imala je dara za komandovanje, jednog dana će zasigurno biti direktor neke korporacije), Madlin je trebalo da ode na kafu i kolače sa svojom prijateljicom Selest. I Selestini sinovi, blizanci, trebalo je da pođu u

školu sledeće godine, pa su i oni bili u pripreмноj grupi s Kloj. (Njih dvojica imali su dara za dreku. Madlin bi uvek zbolela glava posle samo pet minuta provedenih s njima.) Selest bi uvek poklanjala divne i skupe poklone na rođendanima, pa se Madlin tome unapred radovala. Posle kafe, trebalo je da odbaci Kloj kod svekrve i ode na ručak s prijateljima, pre nego što dođe vreme da svi odu u školu po decu. Sunce je sijalo. Ona je nosila nove dolče i gabana sandale s visokom štiklom (kupljene na internetu s trideset posto popusta). Biće to divan, divan dan.

„Neka Madlinin festival počne!“, rekao je tog jutra njen muž Ed, donoseći joj kafu u krevet. Madlin je bila čuvena po svojoj naklonosti prema rođendanima i proslavama svih vrsta. Prema bilo kakvom izgovoru da se popije šampanjac.

Četrdeseti rođendan.

Dok je vozila poznatim putem prema školi, razmišljala je o svojim veličanstvenim novim godinama. Četrdesete. Još uvek je o njima mislila kao onda kad je imala petnaest. Kakve bezbojne godine! Negde na sredini života. Ništa ti više neće biti bogzna kako važno kad napuniš četrdesetu. Nećeš u tim godinama više imati ni iskrena osećanja, pošto ćeš biti bezbedno ušuškana u svoju odeću, onakvu kakva i priliči sredovečnima.

„Četrdesetogodišnja žena pronađena mrtva.“ O, bože moj. „Pronađena mrtva dvadesetogodišnjakinja.“ Tragedija! Tuga! Pronađite ubicu!

Madlin je nedavno bila prinuđena da napravi izvestan napredak u razmišljanju, pošto je u vestima čula priču o ženi koja je umrla u četrdesetim. Ali čekaj malo, pa to sam mogla da budem i ja! E, to bi bilo stvarno tužno! Ljudi bi bili tužni kad bih ja umrla! Čak i očajni. Eto ti, svete opterećen godinama. Ja možda imam četrdeset, ali sam dobro negovana.

S druge strane, verovatno je bilo savršeno prirodno biti tužniji zbog smrti neke dvadesetogodišnjakinje nego dvostruko starije žene. Četrdesetogodišnjakinja je uživala u životu dvadeset godina duže. Zbog toga bi Madlin osećala obavezu da isturi sredovečnu sebe pred dvadesetogodišnjakinju ako bi se zatekla ispred nekog razbojnika. Da primi metak za nju. Jedino bi tako nešto bilo zaista pravedno.

Pa, ona bi to sigurno uradila ako bi znala da je u pitanju neka fina mlada osoba. Ne jedna od onih nepodnošljivih, kakva je bila devojkа što je danas vozila mali plavi micubiši ispred Madlin; ona se nije čak ni trudila da prikrije činjenicu kako je zauzeta mobilnim telefonom dok vozi, verovatno kuckajući nekome poruku ili ažurirajući status na Fejsbuku.

E, vidite! Ta klinka ne bi napadača ni primetila! Prosto bi buljila u mobilni, a Madlin bi trebalo da žrtvuje život za nju! Od ove pomisli Madlin pobesne.

Mali auto s oznakom P na zadnjem prozoru bio je pun mladih ljudi. Bio ih je bar troje na zadnjem sedištu: glave su im se ljuljale levo-desno i vatreno su gestikulirali rukama. Da li je to nečija noga poletela u vazduh? Madlin je imala osećaj da je to tragedija koja samo čeka da se dogodi. Trebalo bi da svi oni budu koncentrisani. Baš prošle nedelje, dok je pila kafu posle vežbanja u teretani, pročitala je reportažu o tome kako mladi najčešće ginu zbog pisanja poruka u vožnji. *Na putu sam. Stižem uskoro!* To su manje-više bile njihove poslednje (često pogrešno napisane) reči. Madlin je plakala nad fotografijom majke jedne tinejdžerke, skrhane bolom dok je pokazivala ćerkin telefon fotografu, kao upozorenje čitaocima.

„Glupi mali idioti“, reče ona naglas kad se kola ispred nje opasno približiše suprotnoj traci.

„Ko je idiot?“, upita Kloi sa zadnjeg sedišta.

„Devojka koja vozi onaj auto ispred nas je idiot, zato što istovremeno koristi mobilni.“

„Pa i ti zoveš tatu kad kasnimo“, zaključila Kloi.

„To sam uradila samo jednom!“, reče Madlin protestujući. „I bila sam veoma pažljiva i brza! Sem toga, ja imam četrdeset godina!“

„Od danas“, reče Kloi. „Danas puniš četrdeset godina.“

„Da! Sem toga, samo sam ga nakratko pozvala, nisam mu slala poruku! Da bi otkucao poruku, moraš da skreneš pogled s puta. Slanje poruka je protivzakonito i rđavo, i moraš mi obećati da to nikad nećeš raditi kad budeš počela da voziš.“

Glas joj je zadrhtao od same pomisli na to da je Kloi tinejdžerka i da vozi kola.

„Ali tebi je dozvoljeno da obaviš kratak telefonski poziv“, reče Kloi proveravajući.

„Nije! I to je protivzakonito.“

„To znači da si prekršila zakon“, zaključila Kloi zadovoljno. „Kao neki pljačkaš.“

Kloi je u poslednje vreme bila zaljubljena u samu ideju o razbojnicima. Madlin je bila sigurna da će se ona jednog dana zabavljati s lošim momcima. S onim tipovima što voze motore.

„Drži se finih mladića, Kloi!“, reče Madlin posle nekoliko trenutaka. „Kao što je tata. Loši momci ne donose ti kafu u krevet, samo da znaš.“

„O čemu to blebećeš, ženo?“, uzdišući izgovori Kloj. Tu frazu je kupila od oca i savršeno ga je imitirala. Pogrešili su što su se cerekali prvi put kad je to izvela, pa je ona sad to stalno govorila, i to uvek u odgovarajućem trenutku, pa nisu mogli da prestanu da se smeju.

Ovog puta Madlin je pošlo za rukom da se ne nasmeje. Kloj je trenutno balansirala po uskoj stazici između ljupkosti i odvratnosti. A Madlin je verovatno i sama hodala po istoj toj traci.

Zaustavila se iza malog plavog micubišija na semaforu. Devojka za volanom *i dalje* je gledala u mobilni, pa Madlin leže na sirenu. Videla je kako je devojka pogledala u retrovizor, a i svi putnici su se okretali se da vide šta se dešava.

„Ostavi taj telefon!“, viknu Madlin. Gestikulirala je kao da šalje poruku kuckajući prstima po dlanu. „Zabranjeno je! Opasno je!“

Devojka joj pokaza srednji prst.

„Dobro!“ Madlin povuče ručnu kočnicu i uključi četiri migavca.

„Šta to radiš?“, upita je Kloj.

Madlin otkopča sigurnosni pojas i otvori vrata automobila.

„Ali moramo da stignemo u vrtić!“, uspaniči se Kloj. „Zakasnićemo! Ah, *propast!*“

Bila je to rečenica iz dečje knjige koju su često čitali Fredu kad je bio mali. Čitava porodica je to sad koristila. Prihvatili su je čak i Madlinini roditelji i neki prijatelji. Bila je to stvarno zarazna fraza.

„Ne brini“, reče joj Madlin. „Trajaće samo sekund. Spasavam im život.“

Ona se uputi prema devojčinim kolima u svojim novim sandalama s visokim potpeticama i zakuca na prozor.

Devojka ga otvori i preobrazi se iz senovite siluete u pravu mladu ženu bele puti, sa sjajnom mindušom u nosu i loše nanesenom maskarom.

Gledala je u Madlin s mešavinom besa i straha. „U čemu je *problem?*“ U levoj ruci je i dalje ležerno držala mobilni telefon.

„Ostavi taj telefon! Možeš da ubiješ i sebe i svoje prijatelje, a i nekog trećeg!“ Madlin je koristila isti onaj ton kojim se obraćala Kloj kad bi ova bila izuzetno nevaljala. Sagla se, istrгла joj telefon iz ruke i bacila ga na suvozačevo sedište, ne obraćajući pažnju na devojčin zabezegnuto izraz lica. „Kapiraš, bre? Prosto, prestani!“

Mogla je da čuje kikotanje klinaca dok se vraćala u automobil. Ali nije je više bilo briga. Osećala je prijatno zadovoljstvo. Jedna kola se zaustaviše iza njenih. Madlin podiže ruku u znak izvinjenja i požuri da uđe u auto pre nego što se na semaforu upali zeleno.

I u tom trenutku iskrivi članak. U jednom času, on je radio sve ono što članak i treba da radi, a u sledećem se jednostavno izvrnuo pod nekim bolesnim uglom. I ona pade nezgodno, na stranu. Ah, propast.

I, skoro sigurno, to beše onaj detalj koji je započeo priču.
Nespretno izvrtanje članka.

3

Džejn se zaustavi na semaforu iza velikog, sjajnog terenca sa upaljenim migavcima, posmatrajući kako prema njemu hita tamnokosa ženu. Nosila je lepršavu plavu letnju haljinu i kožne sandale s visokom štiklom, i mah-nula joj šarmantno u znak izvinjenja. Jutarnje sunce obasjalo je jednu njenu mindušu, i ona blesnu kao da je dotaklo nešto nebesko.

Blistava devojka. Starija od Džejn, ali neosporno još uvek blistava. Čitavog života Džejn je s pravim naučnim interesovanjem proučavala takve devojke. Možda i sa malo strahopoštovanja. A možda i sa nešto zavisti. One nisu baš uvek bile najlepše, ali bi se uvek naglašeno ukrašavale, visećim mindušama, lepo namazanim noktima i delikatnim a besmislenim mara-mama, pa bi postajale vrlo slične novogodišnjim jelkama. Takve bi ti često dok pričaju dodirivale ruku. Džejnina najbolja prijateljica iz škole bila je blistava devojka. Džejn je bila zaista bolećiva prema njima.

Tog časa, žena se sruši, kao da joj je neko izmakao tlo pod nogama.

„Jao!“ reče Džejn i brzo skrete pogled ne bi li sačuvala ženi dostojanstvo.

„Povredila si se, mama?“ upita je Zigi sa zadnjeg sedišta. On je uvek veoma brinuo da se ona ne povredi.

„Nisam ja“, odgovori Džejn. „Povredila se žena ispred nas. Pala.“

Čekala je da se žena pridigne i uđe u kola, ali ova je i dalje ležala na zemlji. Glava joj je bila zabačena unazad i gledala je prema nebu s izrazom lica kakav imaju ljudi kad trpe veliki bol. Na semaforu se upalilo zeleno svetlo i mali automobil s oznakom P koji je stajao ispred terenca polete uz škripu kočnica.